

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1556/2024
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Владимир Поповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства, Привредни суд у Београду, чији законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж pp1 437/23 од 14.09.2023. године, у седници одржаној дана 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж pp1 437/23 од 14.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж pp1 437/23 од 14.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду Прр1 178/22 од 18.05.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року тужиљи исплати износ од 23.274,63 динара, са законском затезном каматом од 17.10.2022. године, као дана подношења тужбе, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено обавезивање тужене на исплату законске затезне камате на износ од 23.274,63 динара, обрачунате за период од 30.06.2013. године до 16.10.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 30.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж pp1 437/23 од 14.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду Прр1 178/22 од 18.05.2023. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставу трећем изреке, тако што је обавезана тужена да на име трошкова парничног поступка тужиљи исплати износ од 39.000,00 динара, са законском затезном каматом од

извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију против усвајајућег дела, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као посебној по члану 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, или ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном пресудом одлучено је о одговорности државе за штету због изосталог намирења потраживања тужиле из радног односа у поступку стечаја над њеним послодавцем „Југобанком“ АД Београд, који је отворен дана 03. јануара 2002. године. Пресудом је утврђено да је капитал послодавца тужиле био под котролом државе, пошто је једини акционар ове банке била Агенција за осигурање депозита, при чему је повреда права тужиле на суђење у разумном року у поступку стечаја утврђено правноснажним решењем надлежног суда од 01.06.2022. године.

Имајући у виду садржину пружене заштите, чињеницу да је тужила у току поступка захтевала исплату накнаде у висини разлике у исплати зараде, утврђене у стечајном поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване пресудом нижестепених судова, Врховни суд је оценио да не постоји ни један од законом предвиђених разлога за одлучивање о посебној ревизији. Наиме, због значаја питања за судску праксу закључком донетим на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 27. септембра 2019. године одлучено је под којим условима Република Србија одговара за материјалну штету због изосталог намирења потраживања запослених из радног односа, а у конкретном случају побијана одлука донета је у свему у складу са овим закључком.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредност ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде материјалне штете поднета је дана 17.10.2023. године, вредност предмета спора је 23.274,63 динара и поступак је вођен по правилима о споровима мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**